

Min gammelmormor, Emma Hale Smith

VidGracia N. Jones

Ända sedan profeten Joseph dog som martyr i Carthage, Illinois, har en del sista dagars heliga känt besvikelse över att Josephs hustru Emma inte följde med kyrkan under de heligas uttåg västerut 1846–47.

Emmas och Josephs ättlingar växte upp åtskilda från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ändå visste jag inte mycket om detta, för vår gren av familjen var långt ifrån vårt arv från Smith. När jag växte upp på en gård nära Ronan i Montana visste jag att jag hade en släkting som hette Joseph Smith, men jag minns inte att jag hörde ordet *mormon* eller såg en Mormons bok förrän jag var nästan vuxen.

Även om organiserad religion inte var en framträdande del av mitt liv, minns jag att jag längtade i mitt hjärta efter en relation med Gud. När jag var sjutton år flyttade vår familj till Conrad i Montana, där jag råkade få jobb som barnvakt hos en sista dagars helig familj. I augusti 1955 presenterade de mig för missionärerna, äldste James Waldron och äldste Dean Richins, som var glada över att få höra om min relation till Joseph Smith. De berättade för mig om den första synen och gav mig en Mormons bok.

Äldste Waldron sade: "Det här är en kopia av Mormons bok. Den översattes genom Guds kraft av din farfars farfar, och den är sann." När jag tog boken i mina händer, tycktes hela min varelse rysa av en allomfattande övertygelse: "Det är sant! Det är verkligen sant!"

Jag döptes den 17 mars 1956. När kyrkans medlemmar efter min omvändelse fick kännedom om min relation till profeten visade de mig ovanlig vänlighet på grund av den vördnad de hyste för honom.

Men jag upptäckte att det fanns en annan inställning till Emma. En dag när jag befann mig i ett rum för Hjälpföreningen råkade jag lägga märke till en bild av en mörkhårig kvinna. Nyfiket flyttade jag mig närmare. På namnskylten stod det inskriptionen: "Emma Hale Smith – utvald dam – Hjälpföreningens förste president." Fascinerad av att äntligen få se en bild av min gammelmormor tänkte jag: *Vad vacker hon är!* Känslor av kärlek till henne fyllde mig. Men mina tankar avbröts när någon bakom mig sa: "Min man säger att de borde ta ner den där kvinnans bild från kyrkväggen." Förstummad av tonen lika mycket som av orden, blev jag bekymrad och undrade vad som föranledde detta omdöme av Emma.

Senare, när jag läste boken *History of the Prophet Joseph Smith by His Mother*, hittade jag Lucy Mack Smiths hyllning till Emma: "Jag har aldrig i mitt liv sett en kvinna som skulle uthärda alla slags trötthet och svårigheter, från månad till månad och från år till år, med detta orubbliga mod, iver och tålamod. vilket hon alltid har gjort; för jag vet vad hon har fått utstå – hon har kastats på ovisshetens ocean – hon har bröstat förföljelsens stormar

och piskat mäns och raseri, vilket skulle ha drabbat nästan vilken annan kvinna som helst."¹

Jag slogs med kraft av kontrasten mellan de kärleksfulla orden från en som kände henne och dömandet från en som inte gjorde det.

Lärandet av Emma

Efter trettiofem års forskning och mycket brottande i min själ har jag tillfredsställt min strävan att förstå vad som kan ha föranlett de olika reaktionerna på Emma. Jag har i Emmas liv funnit ett exempel som vi kan få visdom av och undervisas om om vår Frälsare Jesu Kristi återlösande kärlek.

Emma föddes den 10 juli 1804 som dotter till Isaac och Elizabeth Lewis Hale. Familjen Hale bedrev jordbruk i närheten av Harmony, Pennsylvania, och drev ett värdshus. Emma och Joseph träffades när han var inackorderad på hennes fars värdshus när han arbetade i området. Isak motsatte sig bittert deras uppvaktning, men Joseph friade till Emma, och hon, som "föredrog honom framför alla andra" hon hade träffat, tackade ja.² De gifte sig i godsägaren Thomas Tarbells hem i South Bainbridge, New York, den 18 januari 1827.

Den hösten fick Joseph guldplåtarna och fortsatte sin mission att vara ett redskap i Guds händer för att återställa evangeliet. Emma verkade som skrivare under hans första försök att översätta Mormons bok. Hon döptes den 28 juni 1830, kort efter att kyrkan hade organiserats. I juli 1830 beskrev Herren hennes mission i en uppenbarelse: "Du är en utvald dam, som jag har kallat. ... Och din kallelse s ämbete skall vara till tröst för min tjänare Joseph Smith den yngre, din man, i hans lidanden." (L&F 25:3, 5.) Hon fick också i uppdrag att sammanställa en psalmbok för kyrkan, och hon uppmanades att "fortsätta i en anda av ödmjukhet och akta sig för högmod". (L&F 25:11–13.)

Emmas patriarkaliska välsignelse, som gavs den 9 december 1834 av hennes svärfar Joseph Smith den äldre, innehåller viktig information om Emmas bidrag till återställelsen, hur Herren såg på Emma och vad han lovade henne.

"Emma ... Du är välsignad av Herren, för din trofasthets och sannings skull, du skall bli välsignad tillsammans med din man och fröjda dig i den härlighet som skall komma över honom. Din själ har plågats på grund av människors ondska i deras strävan att fördärva din kamrat, och hela din själ har dragits ut i bön om hans befrielse. Gläd dig, ty Herren, din Gud, har hört din bön. Du sörjer över förhårdnaden i din faders hus, och du har längtat efter deras frälsning. HERREN skall akta på dina rop, och genom sina domar skall han låta somliga av dem inse sin dårskap och omvända sig från sina synder. Men det är genom lidande som de kommer att bli frälsta. Du skall få se många dagar, ja, Herren skall skona dig tills du är mätt, ty du skall se din Återlösare. Ditt hjärta skall fröjda sig över Herrens stora verk, och ingen skall ta din glädje ifrån dig. Du kommer

¹ Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith* (Salt Lake City: Bookcraft, 1958), s. 190–91.

² "Emma Smiths sista vittnesbörd", feb. 1879, Jesu Kristi Reorganiserade Kyrka av Sista Dagars Heliga, Independence, Missouri (hädanefter kallad RLDS Archives). Publicerad i *Saints Herald*, vol. 26, s. 289.

alltid att minnas din Guds stora välvilja att låta dig följa med min son [Joseph] när ängeln överlämnade uppteckningen om nephiterna i hans vård. ... Du skall välsignas med förstånd och ha makt att undervisa ditt kön, undervisa din familj om rättfärdighet och dina små om livets väg, och de heliga änglarna skall vaka över dig och du skall bli frälst i Guds rike, på samma sätt, amen."³

En kvinna med engagemang i sorg

Under deras sjutton år långa äktenskap fick Joseph och Emma nio barn, och de adopterade två. Emmas tre första barn dog strax efter födseln: Alvin 1828 och tvillingar 1831. De adopterade tvillingarna, Joseph och Julia Murdock (född den 1 maj), vars mor, Julia, hade dött dagen efter att Emmas tvillingar fötts, vilket lämnade en sörjande make oförmögen att ta hand om barnen. Lille Joseph Murdock dog i mars 1832 till följd av att ha exponerats under en händelse av pöbelvåld. I november året därpå födde Emma en frisk son, Joseph Smith III. Även om Emma tyckte om lilla Julia och Joseph, sörjde hon sina förlorade barn.

Herren tröstade Emma i hennes patriarkaliska välsignelse: "Du har sett stor sorg därför att Herren har tagit ifrån dig tre av dina barn. Du kan inte klandras för detta, för han känner din rena önskan att bilda familj, så att min sons [Joseph Smith den yngre] namn kan bli välsignat. Och se, nu säger jag dig: Så säger Herren: Om du tror, skall du ännu bli välsignad ... Och du skall föda andra barn, till glädje och tillfredsställelse för din själ och till glädje för dina vänner."⁴

Emmas tro belönades: Fredrik föddes 1836 och Alexander (min förfader) 1838. Don Carlos föddes 1840, men dog fjorton månader senare. En icke namngiven son var dödfödd den 6 februari 1842. och David Hyrum föddes 1844, fyra månader efter sin fars död.

Emma kände inte till ett fast hem förrän i Nauvoo. På grund av förföljelse och för att främja Herrens verk flyttade kyrkans medlemmar från stat till stat. Emma fick utstå många prövningar. Hon blev rånad och förlöjlighad; Hon och barnen gick ofta hungriga. Ändå kämpade hon för att försörja sina barn under Josephs fångenskap och långa frånvaro.⁵ Många heliga hjälpte henne, men några utnyttjade det, vilket allvarligt ökade hennes svårigheter och undergrävde hennes tillit.⁶ Medan Joseph och de andra ledarna i kyrkan orättfärdigt fängslades i Liberty i Missouri, blev Emma och hennes fyra små barn en del av kyrkans stora utvandring från staten efter att utrotningsordern utfärdats den 27 oktober 1838 av Missouris guvernör Lilburn Boggs.⁷

³ Patriarkalisk välsignelse till Emma Hale Smith, 9 december 1834, Kirtland, Ohio, Patriarkalisk välsignelse bok nr 1, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv (hädanefter kallat LDS Archives).

⁴ Ibid.

⁵ Se till exempel *History of the Church*, 1:63ff; 3:368–73. Joseph skrev (3:371) att "milisen ... gick till mitt hus och körde ut min familj ... och förde bort allt mitt ägodelar."

⁶ Emma Smith till Joseph Smith, 3 maj 1837, Joseph Smiths korrespondens, LDS Archives.

⁷ Se *History of the Church*, 3:175.

Från Quincy i Illinois uttryckte Emma i mars 1839 sin lojalitet mot Joseph med följande ord:

"Jag ska inte försöka skriva ner mina känslor helt och hållet, för den situation du befinner dig i, murarna, bommarna och bultarna, de böljande floderna, de rinnande bäckarna, de stigande kullarna, de sjunkande dalarna och de utbredda prärierna som skiljer oss åt, och den grymma orättvisa som först kastade dig i fängelse och fortfarande håller dig kvar där. ... Om det inte vore för den medvetna oskulden och den gudomliga barmhärtighetens direkta ingripande, är jag helt säker på att jag aldrig skulle ha kunnat uthärda de lidandescener som jag har gått igenom ... men jag lever fortfarande och är fortfarande villig att lida mer om det är den vänliga himlens vilja, att jag skulle göra det för din skull ... Och om Gud inte skriver ner våra lidanden och hämnas våra oförrätter på dem som är skyldiga, kommer jag att missta mig på ett sorgligt sätt. ... Du kanske blir förvånad över mitt dåliga skrivande och osammanhängande sätt, men du kommer att förlåta allt när du tänker på hur svårt det skulle vara för dig att skriva när dina händer var stela av hårt arbete och ditt hjärta krampade av intensiv oro ... men jag hoppas att det kommer bättre dagar till oss ännu. ... Jag är alltid din med tillgivenhet. Emma Smith."⁸

Emmas medkänsla och tjänande

Emmas omsorg om det oräkneliga antalet sjuka och hemlösa heliga och hennes omsorg om Josephs släkt – hans föräldrar, bröder och systrar, syskonbarn – är en legend. I Emmas arbete i kyrkan ingick naturligtvis att sköta Josephs angelägenheter i hans frånvaro och att ta hand om deras barn. Hennes psalmsamling från 1835 utkom faktiskt 1836. Hon fortsatte att samla psalmer till ytterligare psalmböcker fram till Josephs död. Enligt uppteckningar från templet i Nauvoo döptes hon för sina döda släktingar i Mississippifloden 1840. Hon visade mod och intelligens och försvarade Joseph i sitt brev till Illinois guvernör Carlin.⁹ I sitt ämbete som Hjälpföreningens förste generalpresident var hon ett föredöme i starkt ledarskap. Hennes anvisningar om tjänande av medkänsla angav tonen för generationer av medlemmar i Hjälpföreningen under det tema hon främjade: "Kärleken upphör aldrig". (Se 1 Kor 13:8.)

Emmeline B. Wells, som var samtida med Emma, skrev om henne: "Syster Emma var välvillig och gästfri; Hon omgav sig en stor krets av vänner, som voro som goda kamrater. Hon var moderlig till sin natur mot unga människor, hade alltid ett hus att underhålla eller bli underhållen med. Hon var mycket uppsluppen och bröderna och systrarna visade henne stor respekt. Emma var en stor tröst för sin man under alla hans förföljelser och de svåra prövningar som han gick igenom. Hon var alltid redo att uppmuntra och trösta honom, hängiven hans intressen och var ständigt vid hans sida närhelst det var möjligt. Hon var drottning i sitt hem, så att säga, och älskad av folket, som många av dem stod i tacksamhetsskuld till henne för tjänster och vänlighet."¹⁰

⁸ Emma Smith till Joseph Smith, mars 1839, RLDS arkiv; Stavning och grammatik moderniseras. Kopia i kyrkans arkiv.

⁹ Joseph Smith, *Kyrkans historia*, 5:115–17.

¹⁰ "LDS Women of the Past: Personal Impressions", *Woman's Exponent* 36 (februari 1908): 1.

Profeten skrev i sin dagbok, när han reflekterade över ett besök som Emma gjorde när han befann sig i stor fara och svårigheter 1842: "Med vilken utsäglig glädje och vilken glädje som välde upp i mitt bröst när jag den kvällen tog min älskade Emma vid handen – hon som var min hustru, ja, min ungdoms hustru, och mitt hjärtas val. Många var genljuden i mitt sinne, när jag för ett ögonblick tänkte på de många scener vi hade kallats att genomgå, tröttheten och mödorna, sorgerna och lidandena och de glädjeämnen och tröster, som tid efter annan hade kantat våra stigar och krönt vårt bord. O, vilken blandning av tankar fyllde inte mitt sinne för ögonblicket, åter är hon här, till och med i det sjunde bekymret — oförskräckt, fast och orubblig — oföränderliga, tillgivna Emma!"¹¹

Beseglad till Josef

I uppteckningar om tidiga begåvningar i Nauvoo finns dokumentation om att Emma tog emot heliga förrättningar av Joseph, och att hon under Josefs ledning utförde dem för många andra kvinnor.¹² En av Emmas plikter som profetens hustru var att ha tillsyn över kvinnornas del av förrättningarna. Joseph och Emma beseglades för tid och all evighet och tog emot sina heliga prästadömsförrättningar 1843. (Se L&F 132:45–46.) Joseph lärde att återställelsen av de här förrättningarna banade väg för alla familjer på jorden att vara tillsammans i evigheten. (Se Mal 4:5, 7; L&F 132:4–7, 21–31.)

Jag tror att det är i samband med de här förrättningarna som vi bäst kan förstå och uppskatta vad Emma skrev strax innan Joseph dödades: "Jag önskar av hela mitt hjärta att hedra och respektera min man som mitt huvud, att alltid leva i hans förtroende och genom att handla i samklang med honom behålla den plats som Gud har gett mig vid sin sida."¹³

Emma skrev också: "Jag vill att Guds ande ska känna och förstå mig själv, jag vill ha ett fruktbart, aktivt sinne, så att jag kan förstå Guds avsikter när de uppenbaras genom hans tjänare utan att tvivla."¹⁴

Hennes stora prövning kom när profeten uppenbarade för Emma att de skulle behöva leva efter Abrahams forntida lag – månggifte. Emma blev djupt sårad på grund av det. Hon höll ibland med om denna lära, men vid andra tillfällen motsatte hon sig den. Många år senare påstås Emma ha förnekat att någon sådan lära någonsin hade introducerats av hennes man. Under senare år talade Emma tydligen aldrig om de heliga förrättningar de hade fått. Hon skulle ha förbundit sig att inte göra det.

Noggranna studier under bön var nödvändiga för att jag skulle förstå att Joseph fick sann myndighet från Herren och att det fanns de som försökte missbruka sin myndighet eller ta på sig myndighet i den här frågan. I L&F 132:45 sa Herren: "Ty jag har förlänat

¹¹ Joseph Smith, *Kyrkans historia*, 5:107.

¹² Joseph Smith, dagbok, och Brigham Young, dagbok, båda för 1 nov. 1843; Heber C. Kimball, tidskrift 1840–45, bok 91, s. 114, anteckning daterad jan. 1844, LDS Archives; Stavningen har moderniserats.

¹³ Emma Hale Smiths välsignelse, maskinskriven skrift, LDS Archives. Emma bad Joseph om en välsignelse innan Joseph gav sig av till Karthago. Profeten sa till henne att skriva ner den bästa välsignelse hon kunde, och att han skulle underteckna den när han kom tillbaka.

¹⁴ Ibid.

dig [Joseph] prästadömet's nycklar och kraft, varigenom jag återställer allting." Den 5 oktober 1843 gav profeten instruktioner "att pröva de personer som predikade, undervisade eller praktiserade läran om mångfald av hustrur. ty enligt lagen innehar jag nycklarna till denna makt i de sista dagarna; Ty det finns aldrig mer än en på jorden åt gången som har fått makten och dess nycklar. *Och jag har ständigt sagt att ingen man ska ha mer än en hustru åt gången, om inte Herren befäller något annat.* Detta¹⁵ bekräftas i Mormons bok, Jakob 2:27, där vi läser: "Ingen av er skall ha någon annan än en hustru." Men i vers 30 läser vi: "Om jag, säger HERREN Sebaot, reser upp säd åt mig, så skall jag befälla mitt folk. annars kommer de att lyssna till detta." [Jakob 2:30]

Både skrifternas sanning och källan till motstridiga åsikter stod klar för mig. Jag drog slutsatsen att om Joseph var en profet, och jag visste att han var det, så var de lärdomar han uppenbarade sanna och att efterföljande profeter också har fått myndighet i enlighet med sin tid. Därför visste jag att Wilford Woodruff år 1890 inspirerades, som profet, siare och uppenbarare, att ge ut manifestet som gjorde slut på utövandet av månggifte i kyrkan. (se OD—1.)

En kvinna med hopp

Joseph dog den 27 juni 1844. De heligas uttåg från Nauvoo ägde rum ett och ett halvt år senare och Emma, en 41-årig änka, fick ta hand om sin åldrade svärmor Lucy Mack Smith och fem barn i åldrarna fjorton till femton månader. Hon hade inte mycket att försörja sin familj i en öde stad. I december 1847 gifte hon sig med "Major" Louis C. Bidamon. Med hans hjälp uppfostrade hon sina barn och var styvmor till Ludvigs två döttrar. Emma och Louis tog hand om Josephs mor tills hon dog den 14 maj 1856. År 1872 hade "Major" Bidamon byggt ett nytt hem åt Emma på grunden där det skulle ha funnits ett stort hotell om Joseph hade levt för att färdigställa det. Emma levde sina sista sju år i lugn och ro i Riverside Mansion. Enligt vad hon sa i ett brev kände hon att det här var ett uppfyllande av de löften som hon hade fått genom uppenbarelse till Joseph. Hänvisningar till dessa löften finns i L&F 124:59: "Låt därför min tjänare Josef och hans avkomlingar efter honom få plats i det huset, från släktled till släktled, i evigheters evighet, säger Herren."

Även om Emmas liv var fyllt av mycket förföljelse och sorg, ibland till och med bitterhet, verkar det som om Emma uthärdade sina prövningar med stor fördragsamhet och bevarade sin tro på Gud. I ett brev till sin son 1869 skrev hon: "Jag har sett många, ja väldigt många, provande scener i mitt liv som jag inte kunde se ... där något gott kunde komma av dem." Hon tillade följande vittnesbörd: "Men ändå känner jag en gudomlig förtröstan på Gud, att allting skall verka till det bästa."¹⁶

Ett starkt vittnesbörd om återställelsen

Att Emma behöll ett livslångt engagemang för Joseph som profet och för Mormons boks äkthet är väl dokumenterat. Hjälpföreningens protokoll från mars 1844 visar hur hon

¹⁵ Joseph Smith, *Kyrkans historia*, 6:46.

¹⁶ Emma Smith Bidamon till Joseph Smith III, 1869, RLDS Archives

resonerade: "Om han [Joseph Smith] var en profet, vilket han är ...", sa Emma. Många år senare sa Emma till Parley P. Pratt, som besökte henne i Nauvoo: "Jag tror att han [Joseph] var allt han utgav sig för att vara."¹⁷

I en intervju med sina söner några månader innan hon dog bar Emma vittnesbörd: "Min tro är att Mormons bok är gudomligt äkta. Jag hyser inte det minsta tvivel om det. ... Även om jag var en aktiv deltagare i de scener som utspelade sig och var närvarande under översättningen av plåtarna ... Och eftersom jag hade kännedom om saker och ting som de skedde, är det förunderligt för mig, 'ett under och ett under', lika mycket som för någon annan." När hon beskrev sin upplevelse sa hon: "Tallrikarna låg ofta på bordet utan något försök att gömma sig, insvepta i en liten linneduk som jag hade gett honom [Joseph] att vika in dem i. En gång kände jag på tallrikarna när de låg på bordet och följde deras konturer och form. De tycktes vara böjliga som tjockt papper och prasslade med ett metalliskt ljud när kanterna rördes av tummen, som man ibland tummar på kanterna på en bok." Hon vittnade också: "Jag vet att mormonismen är sanningen. och tror att kyrkan har upprättats genom gudomlig ledning."¹⁸

Emmas namn grumlat av konflikter

Med ett så glödande vittnesbörd om sin hängivenhet mot profeten Joseph och det återställda evangeliet, varför tog Emma inte med sig sina barn och åkte västerut med kyrkan? Generationer har debatterat frågan och betraktat många av hennes kommentarer som rapporterats av andra. En del har antagit att Emma förlorat sin tro, andra har tvivlat på hennes integritet. Dessa känslor gav näring åt den ovänliga kommentar som jag hade hört för många år sedan när jag tittade på Emmas bild.

Det är dokumenterat att Emma grälade med några ledare i kyrkan om olika aspekter av hur Josephs egendom skulle regleras och att det ledde till sårade känslor som inte löstes på den tiden.¹⁹ Men genom att under bön gå igenom materialet och genom att avstå från att döma de människor som var inblandade, har jag kommit att fridfullt förstå att i den hotfulla atmosfär av förföljelse som rådde på den tiden berodde en del av Emmas tvekan på att hon fruktade för sina barns liv. Hon visste inte vem hon kunde lita på och det fanns ingen tid och ingen frid för att på naturlig väg läka hennes sorg. I februari 1846, när pöbelhopens våld ständigt hotade kyrkans medlemmar i Illinois och statstjänstemän vägrade att ta emot skydd, ledde apostlarna, under ledning av Brigham Young, de heliga ut i vildmarken för att förbereda sig för den långa resan västerut. För Emma var det tydligen en skrämmande tanke att ta med sina föräldralösa barn över den frusna Mississippi utan Joseph. När hon många år senare fick frågan varför hon inte åkte västerut, svarade hon helt enkelt: "Jag hade ett hem här, jag visste inte vad som fanns där ute."²⁰

¹⁷ Uttalande av Nels Madsen, 27 november 1931, LDS Archives. (Nels Madsen följde med Parley P. Pratt på hans besök i Nauvoo.)

¹⁸ "Emma Smiths sista vittnesbörd", feb. 1879, RLDS Archives.

¹⁹ "Memoirs of Joseph Smith III (1832–1914)", red. av Mary Audentia Smith Anderson, *The Saints Herald*, 2 april 1935, s. 431–34.

²⁰ Uttalande av Nels Madsen, 27 november 1931, LDS Archives.

Hennes beslut att stanna kvar i Nauvoo fick långtgående konsekvenser för hennes efterkommande. Joseph III, som var elva år när hans far dödades, blev president för den reorganiserade Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga (RLDS-kyrkan) 1860. Han dog 1914. Alexander blev en mångårig missionär, rådgivare i första presidentskapet och slutligen presiderande patriark i RLDS-kyrkan. Han dog 1909. Fredrik, som aldrig hade blivit döpt, dog sjutton år före sin mor i döden och dog 1862. Två år före Emmas död fick hennes yngste son David, som Emma hade funnit tröst i när hon blev änka, diagnosen "hjärnfeber" och lades in på Illinois State Asylum. Emma kallade Davids tillstånd för ett "levande problem".²¹ David dog 1904. Hennes överlevande adoptivdotter, Julia Murdock Middleton, anslöt sig till den katolska kyrkan. Hon dog i cancer vid fyrtionio års ålder, lite mer än ett år efter Emmas död.²² I dag finns det mer än två tusen avkomlingar av Emma, varav omkring sjuhundra lever. De är utspridda över hela världen och omfattar många olika religioner och ideologier. De flesta är lika okunniga om Emmas vittnesbörd och Jesu Kristi återställda evangelium som jag var.

Ett barnbarn, Emma Belle Smith Kennedy, minns Emma: "Hennes ögon var bruna och sorgsna. Hon log med läpparna, men för mig, så liten som jag var, såg jag aldrig de bruna ögonen le. Jag frågade min mamma en dag, varför skrattar inte mormor med ögonen som du gör och min mamma sa för hon har en djup sorg i sitt hjärta."²³

En kvinna som tjänade som hembiträde i Emmas hem under Emmas senare år berättade att varje kväll när hushållssysslorna var avklarade gick Emma uppför trapporna till sitt rum, satte sig i sin låga gungstol och tittade ut genom fönstret på den västra solnedgången över Mississippifloden. Ingen vågade närma sig för att erbjuda tröst, eftersom de inte visste hur de skulle röra vid den djupa sorg som rann nerför hennes kinder.²⁴

Vi kan fråga: "Varför grät hon?" Var det den fruktansvärda förlusten av hennes älskade Joseph? Var det minnet av hennes barn som låg i gravar i Pennsylvania, Ohio och Illinois? Var det tragedin att se sin älskade yngste son hopplöst sjuk? Var det att ångra tidigare misstag? Var det sorg över besvikelser som man genomlevt? Var det en hemsökande ovisshet om den kurs hon hade slagit in på, liksom tankar om vad som kunde ha hänt om tragedier och förföljelse inte hade förföljt hennes liv? Efter att ha levt ett långt liv, som Herren hade lovat i hennes patriarkaliska välsignelse, och nu till synes ödmjuk och förfinad, måste Emma ha begrundat frågor om livet efter detta. Hennes son Alexander berättade senare att Emma några dagar före sin död hade fått en syn som visade att hon hade blivit accepterad av Herren.²⁵

²¹ Emma Smith Bidamon till Joseph Smith III, 5 januari 1877, Lynn Smith Collection, Independence, Missouri.

²² Buddy Youngreen, *Reflections of Emma* (Orem, Utah: Grandin Book Company, 1982), s. 80-81.

²³ Journal of Emma Belle Smith Kennedy, dotter till Alexander Hale Smith, i besittning av Gracia N. Jones.

²⁴ Släkt med Gracia N. Jones 1980 i Lethbridge, Kanada, av en kvinna som sade: "Under första världskriget råkade min mor resa genom Mellanvästern och blev inlagd på sjukhus i Kansas City, Missouri. Hennes rumskamrat var en äldre kvinna som sa att hon hade tjänat som medhjälpare hemma hos Emma Smith, och hon berättade den här historien för henne."

²⁵ Alexander Hale Smith, predikan hållen 1 juli 1903, Bottlineau, North Dakota; omtryckt i *Zion's Ensign*, 31 dec. 1903.

Ett uppfyllt löfte

Emma levde nästan trettiofem år efter sin profet-makes martyrdöd. Hon dog den 30 april 1879 i sitt sjuttiofemte år. Under sina sista år var hon mycket älskad, och under de sista timmarna av sitt liv var hon omgiven av sin familj: Louis Bidamon, Julia, Joseph III²⁶ och Alexander. Enligt Alexander såg det ut som om Emma höll på att sjunka undan, men sedan reste hon sig upp och sträckte ut handen och ropade: "Josef! Josef!" Hon föll bakåt på Alexanders arm, knäppte händerna på sitt bröst, och hennes ande var borta. Både Alexander och Josef trodde att hon ropade på sin son Josef, men senare fick Alexander veta mer om händelsen. Syster Elizabeth Revel, Emmas sköterska, förklarade att Emma några dagar tidigare hade berättat för henne att Josef kom till henne i en syn och sade: "Emma, kom med mig, det är dags för dig att följa med mig." När Emma berättade det sa hon: 'Jag tog på mig min hatt och min sjal och gick med honom. Jag tyckte inte att det var något ovanligt. Jag följde med honom in i en herrgård, och han visade mig genom de olika våningarna i den vackra herrgården.' Och ett av rummen var barnkammare. I den barnkammaren låg ett litet barn i vaggan. Hon sa: "Jag kände mitt barn, min Don Carlos som togs ifrån mig." Hon sprang fram, tog barnet i sina armar och grät av glädje över barnet. När Emma hade återhämtat sig tillräckligt vände hon sig till Josef och sade: 'Josef, var är resten av mina barn?' Han sade till henne: 'Emma, var tålmodig så skall du få alla dina barn.' Då såg hon en ljusets gestalt stå vid hans sida, ja, Herren Jesus Kristus."²⁷

När jag hittade det här vittnesbördet påminde det mig om hur dyrbar varje själ är i vår Frälsares ögon, vars medkänsla och kraft att frälsa är bortom all fattningsförmåga. Vi gör alla misstag och behöver omvända oss. Närhelst vi drar oss tillbaka från de heligas gemenskap och upphör att regelbundet ta del av sakramentet, tenderar vi att gå vilse och bli utsatta för missförstånd – särskilt om vår kurs har bestämts av verklig eller inbillad skada på våra känslor eller stolthet. Detta kan hända vem som helst av oss, inklusive min kära gammelmormor.

När jag tänker på allt jag har lärt mig av Emmas liv känner jag stor vördnad för det vittnesbörd hon har burit om Mormons boks gudomliga äkthet och för hennes dyrbara syn av Josef och hennes barn. Hennes arv till oss i hennes sista vittnesbörd är att hon och vi alla, genom de förrättningar som återställdes av profeten Joseph Smith, har möjlighet att vara med våra familjer i evigheten.

Jag är oerhört tacksam mot mina förfäder och morföräldrar för deras hängivenhet och uppoffringar i Herrens verk. Jag älskar och uppskattar missionärerna som banade väg för mig att få ett vittnesbörd om min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus, för även om jag inte kände till Gud hade jag ändå längtat efter kunskap om sanningen i hela mitt liv. Jag erkänner tacksamt den Helige Andens kraft, som upplyste mitt sinne med vittnesbördet: "Det är sant! Det är sant!"

²⁶ Joseph III mindes i sina memoarer att Emma sa, när hon vände blicken uppåt: "Ja, ja, jag kommer!" – som om hon såg eller hörde någon vinka eller ropa på henne.

²⁷ Alexander Hale Smith, predikan hållen 1 juli 1903, Bottlineau, North Dakota.

Milstolpar i Emma Hale Smiths liv

10 juli 1804

Född i Harmony, Pennsylvania.

18 januari 1827

gifter sig med Joseph Smith den yngre i South Bainbridge, New York.

15 juni 1828

Sonen Alvin föds och dör, begravd i Harmony.

28 juni 1830

Emma döps i Colesville, New York.

Aug 1830

: Emma konfirmerades som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jan 1831

Emmas sista farväl till sina föräldrar.

2 februari 1831

Ankomst till Kirtland, Ohio.

30 apr 1831

Tvillingar föds och dör i Morley Settlement.

Maj 1831

Joseph och Emma adopterar Julia och Joseph Murdock, tvillingbarn till Joseph och Julia Murdock, efter att deras mor dött av komplikationer i samband med förlossningen.

24 mar 1832

Joseph Smith misshandlas av en pöbelhop i Hiram i Ohio; barnet Joseph utsätts för kyla under mobbning.

27 mar 1832

Joseph Murdock Smith, tio månader gammal, dör till följd av exponeringen.

6 nov 1832

Sonen Joseph Smith III föds i Kirtland i Ohio.

9 dec 1834

Emma får sin patriarkaliska välsignelse.

1835–1836

Psalmbok sammanställd av Emma utgiven.



Herren bad Emma "att göra ett urval av heliga psalmer". (L&F 25:11.) Psalmboken, som sammanställdes 1835, publicerades i själva verket 1836. (Med tillstånd av LDS Archives.)

20 juni 1836

Sonen Frederick Granger Williams Smith föds i Kirtland, Ohio.

Jan 1838

Familjen Smith flyr från Kirtland, Ohio, och reser genom Ohio, Indiana och Illinois.

Feb 1838

Familjen korsar den frusna Mississippifloden till Iowa.

1838-03-14

Familjen anländer till Far West, Missouri.

2 juni 1838

Sonen Alexander Hale Smith föds i Far West, Missouri.

nov 1838

Kyrkans ledare arresteras. Joseph sitter fängslad i Liberty Jail. Emma besöker honom tre gånger: 8 december 1838; fil. kand. 20 december 1838; och den 21 januari 1839.

7 februari 1839

Emma och familjen lämnar Far West i Missouri.

14 februari 1839

Emma och barnen anländer till Quincy, Illinois.

22 april 1839:

Joseph anländer till Quincy efter att ha suttit fängslad i Missouri i nästan sex månader.

9 maj 1839

Smiths flyttar till Commerce (Nauvoo), Illinois.

13 juni 1840

Sonen Don Carlos föds.

15 aug 1840

Joseph Smith undervisar om dop för de döda. Emma döps kort därefter i Mississippifloden för sin mors och systers skull.

7 aug 1841

Josephs bror, Don Carlos, dör.

15 aug 1841

Sonen Don Carlos, fjorton månader gammal, avlider.

6 februari 1842

En namnlös dödfödd son föds.

17 mar 1842

Hjälpföreningen organiseras; Emma vald till ordförande.

Sommar/höst 1842

Joseph håller sig gömd. Emma och barnen är sjuka. Emma dör nästan. Joseph återvänder hem för att välsigna sin familj.

17 aug 1842

Emma skriver ett brev till guvernör Carlin där hon försvarar Joseph.

18 jan 1843

Stor fest i Josephs och Emmas hem för deras sextonde bröllopsdag och hans frikännande.

Våren 1843

Joseph blir borgmästare i Nauvoo.

28 maj 1843

Emma beseglade till Joseph för evigt.

31 aug 1843

Smederna flyttar in i Mansion House.

Den 28 september 1843

får Emma sina begåvningar.

Hösten 1843:

Emma har tillsyn över kvinnornas tempelförrättningar från oktober 1843 till februari 1844.

17 maj 1844:

Joseph accepterar nomineringen att kandidera till presidentposten i USA.

22 juni 1844

Joseph beordras till Carthage, Illinois, för förhör. Ställd inför utsikten av en säker död korsar Joseph till Iowa-sidan av Mississippifloden.

23 juni 1844

Joseph och Hyrum bestämmer sig för att bege sig till Carthage, Illinois.

24 juni 1844

Emma och Joseph ser varandra för sista gången.

27 juni 1844:

Emma serverar middag till guvernör Ford och sextio av hans män i Nauvoo Mansion

House omkring kl. 17.00. Emma får veta omkring kl. 22.00 att Joseph och Hyrum har skjutits till döds.

17 nov 1844

Sonen David Hyrum Smith föds.

Feb 1846

Emma stannar kvar i Nauvoo när de heliga beger sig västerut.

12 sep 1846

Emma ger sig av med sin familj när pöbelhopar invaderar Nauvoo. Hon beger sig till Fulton, Illinois, och återvänder sedan fyra månader senare.

23 dec 1847

Emma gifter sig med "Major" Louis C. Bidamon.

1856

Emma tar hand om den föräldralösa Elizabeth Agnes Kendall, åtta år gammal, och uppfostrar henne som sin egen dotter.

14 maj 1856

Lucy Mack Smith avlider, efter att ha tillbringat de sista tre åren av sitt liv i Emmas vård.

22 oktober 1856:

Joseph III gifter sig med Emmeline Griswold.

1857

Emmas brorson Samuel H. B. Smith besöker henne.

13 sep 1857

Sonen Frederick Granger Williams Smith gifter sig med Annie Marie Jones.

6 apr 1860

Sonen Joseph III blir president för RLDS.

23 juni 1861

Sonen Alexander Hale Smith gifter sig med Elizabeth Agnes Kendall.

13 apr 1862

Sonen Frederick Granger Williams Smith avlider.

1866

Emma ger Josephs revision av Bibeln till Joseph III för tryckning.

Omkring 1870

börjar Emma ta hand om Charles, en sexårig son till Louis Bidamon och Nancy Abercrombie.

10 maj 1870

Sonen David Hyrum gifter sig med Clara C. Hartshorn.

1871

Emma och familjen flyttar in i det ombyggda Nauvoo House, som senare döptes om till Riverside Mansion.

1875

Emmas söner lämnar Nauvoo. Alexander flyttar till norra Missouri och Joseph III till Iowa.

1877

Emmas adoptivdotter Julia, som lider av cancer och överges av sin man, kommer för att bo med Emma.

Den 17 januari 1877

blev Emmas son David Hyrum inlagd på Illinois State Asylum.

Feb 1879

Sista vittnesmålet av Emma i en intervju med sina söner. Emma vittnar om att Joseph Smith var en profet, berättar om sin upplevelse av Mormons bok och vittnar om sin tro på Mormons boks gudomliga ursprung.

30 apr 1879

Emma dör i sitt sjuttiofemte år, på årsdagen av sina Kirtland-tvillingars död.